

KŘEŠŤANSKÉ LISTY A HUSŮV LID

Časopis Národní Jednoty československých Protestantů v Americe a v Kanadě

Ročník LXI (XX) Chicago, Illinois, Březen (March) 1959 Číslo (No.) 3

Entered as second-class matter at the Post Office at Chicago, Illinois. Additional entry at Taylor, Texas. Acceptance for mailing at a special rate of postage provided for in section 1103. Act of October 3, 1917, authorized July 11, 1918.

Velikonoční Výzva o Pomoc na Práci Jednoty a na Podporu Křesťanských Listů a Husova Lidu

Vážná a dlouhá nemoc br. předsedy a administrátora V. P. Stupky značně omezila korespondenci Jednoty. I naše velikonoční výzva o pomoc jest adresována všem čtenářům a přátelům Jednoty na stránkách našeho časopisu. Doufáme však, že bude slyšena se stejným zájmem jako byly dopisy, které jsme rozesílali v minulosti.

Práce Jednoty a tisk Husova Lidu a Křesťanských Listů závisí z velké části na milodarech čtenářů. Při vši nedokonalosti a lidské pochybenosti, mnoho dobré práce jest konáno. Věříme, že jest ještě dosti čtenářů a přátel, kteří si přejí, aby tato práce a činnost pokračovala. Je všechny proto prosíme v této velikonoční době, aby na nás pamatovali a naši práci finančně podpořili buď obnovením předplatného neb zvláštním darem na tiskový fond a na ostatní práci Jednoty. Duch velikonoc jest příhodný k podobnému vyjádření za mnohé požehnání, které nám Bůh udílí.

S bratrským pozdravem vaši,

J. Paul Tatter, tajemník

V. P. Stupka, předseda

Jan Opie, pokladník

Předplatné a dary zašlete na adresu: V. P. Stupka, 5700 W. Eastwood Avenue, Chicago 30, Illinois.

Křesťanské Listy a Husův Lid

Christian Journal and the People of Hus

Křesťanské Listy 1898 Husův Lid 1940

Vychází měsíčně. Vydává Národní Jednota

Československých Protestantů v USA.

a Kanadě.

Published monthly by the National Union of
Czechoslovak Protestants of AmericaRedaktor (Editor) _____ J. P. Tatter
B. x 59, Hillsboro, WisconsinČlánky a zprávy pro časopis posílajte
na redaktora

Za své příspěvky odpovídají autoři sami.

Předplatné — Subscription \$2.00 per year.

Předplatné, milodary na časopis, jakož i příspěvky Jednotě pro uprchlíky, na mléko pro děti běženců a na léky pro děti trpící, zasílejte laskavě na adresu administrátora.

Return Address — Adresa Administrace
Rev. Vincent P. Stupka
5700 Eastwood Ave., Chicago 30, Ill.

Redakční

Pro redakční uvahu v tomto čísle jsme si vypůjčili výklad části Apoštolského vyznání víry od profesora Karla Bartha nazvané: "Třetího dne vstal z mrtvých." (Z knihy: "Základy dogmatiky," přeložené prof. J. B. Jeschkem a J. B. Součkem a vydané pro Komenského theologického fakultu Státním nakladatelstvím v Praze v r. 1952.)

*

Třetího dne vstal z mrtvých

To je velikonoční zvěst. Tato zvěst praví, že se Bůh ve svém Synu nesnížil nadarmo, nýbrž snížil se, učinil tak jistě též ke své vlastní cti a k potvrzení své slávy. Tím, že jeho milosrdenství triumfuje právě v jeho ponížení, dohází přece k povýšení Ježíše Krista. V ponížení jde o Syna Božího a tudíž o Boha samotného, v povýšení jde o člověka. V Ježíši Kristu je povýšen člověk a je určen k tomu životu, pro nějž ho Bůh v smrti Ježíše Krista osvobodil. To je velikonoční zvěst, cíl smíření, vykoupení člověka. Je to cíl, který byl patrný již na Velký pátek. Jestliže Bůh nastoupil za člověka—novozákonní spisovatelé se nestyděli užít výrazu "zaplatit"—člověk je vykoupen. Apolytrósis, vykoupení, je právnícký pojem, který označoval výkup

otroka. Tot' cíl: Člověk je přenesen do jiné právní situace. Již nenáleží tomu, jenž měl na něho právo, nenáleží již oné oblasti prokletí, smrti, pekla, nýbrž je přenesen do říše jeho milého Syna.

Je-li to zvěstí velikonoce, pak chápete: ve zmrtvýchvstání Ježíše Krista vlastně jde prostě o zjevení dosud skrytého ovoce Kristovy smrti. Vždyť je to právě tento obrat, jenž je v smrti Ježíše Krista ještě skryt, stráven Božím hněvem. A nyní nám Nový zákon dosvědčuje, že tento smysl události se stává zjevným třetího dne. Tohoto třetího dne začínají nové dějiny člověka, takže bychom mohli život Ježíšův rozdělit na dvě nové periody: 33 let až do jeho smrti a ona zcela krátká a rozhodující perioda 40 dnů mezi jeho smrtí a vstoupením na nebe. Třetího dne začíná nový život Ježíšův. Zároveň však třetího dne začíná nový věk, nová podoba světa, poté co v smrti Ježíše Krista byl naprosto a úplně odklizen a vyřizen svět starý. To jsou velikonoce. Úsvit nové doby a nového světa.

V zmrtvýchvstání Ježíše Krista je podle Nového Zákona vynesena výrok, že Boží vítězství ve prospěch člověka v osobě Ježíše Krista je již naprosto dobyt. Ovšemže velikonoce jsou teprve velikou zálohou, naší nadějí, ale zároveň je tato budoucnost ve velikonoční zvěsti již přítomností. Je návěštím již vydobytého vítězství. Válka je u konce—i když tu a tam ještě některé oddíly střílejí, protože ještě nic neslyšely o kapitulaci. Hra je vyhrána, i kdžv hráč ještě může dále hrát několik tahů. Prakticky je už mat! Hodiny doběhly, i když se kyvadlo ještě několikrát kýve sem a tam. Žijeme v tomto meziprostoru: "Staré věci pominuly, aj, nové všecko učiněno jest!" Velikonoční zvěst nám praví, že hřích, kletba a smrt jsou poraženy. Nakonec již nemohou páchat zlo. Počínají si sice, jako by hra ještě nebyla rozhodnuta, jako by bitva ještě nebyla dobojována. Musíme ještě s nimi počítat, ale v podstatě se jich už nemusíme obávat. Kdo slyšel velikonoční zvěst, nemůže již pobíhat s tragickým obličejem a věst bezhumornou existenci člověka, který nemá žádné naděje. Už platí jen to jedno, jen to jedno je skutečně vážné—Ježíš je vítěz. Smíme žít ve vděčnosti, a nikoli v bázni.

W. Tappan:

JEST NOC . . .

*Jest noc a z hvězd ni jediná
nevrhá lesk svůj dolů tam,
kde těžký zápas počíná
náš Vykupitel sám a sám.*

*Jest noc, však smír všech lidských vin
Pán žádá k cíli dovésti.
Aj, anděl svítí v smrti stín
a sílí Muže bolesti.*

*Jest noc a od všech opuštěn
Pán zrosen potem krvavým.
Vše spí. Ba z přátel ani ten,
jež miloval tak, nebdí s ním.*

*Jest noc, však lidmi neslyšán,
zpěv jemný z dáli zaznívá.
Již v krátkce boj pak dokonán,
a mine noc ta truchlivá.*

*Ó Jezu, jenž jsi tesklivě
a v strachu mnohém bojoval,
Tě prosím, bys též sílil mne
a vždy mně zvítěziti dal.*

Přel. J. Stránský.

Přemysl Pitter:

Na předělu věků

Bůh dal člověku bádavou mysl, která ho nutí k tomu, aby objevoval síly, jež tvoří podstatu všech věcí. Objevil elektrický proud a naučil se ho užívat. Rozložil hmotu a uvolnil obrovské energie, které hmota v sobě tájí. A nyní pomocí těchto sil proráží vesmír a chce dosáhnout jiných planet.

Je to úsilí, které by mohlo přinést lidstvu mnohá velká dobrodíní, kdyby . . . Ano, kdyby tyto snahy měly pravý základ. Je-li základem touha po moci k ovládnutí druhých, pak všechny tyto úžasné objevy a vynálezy se zvrhají a stávají lidstvu kletbou.

Všichni Boží proroci a apoštolé mluvili o nutnosti postavit do základu našeho života kámen, který nevětrá, kámen spolehlivý, jenž unese celou stavbu lidského života a lidské společnosti. Ústy proroka Izaiáše volá Hospodin: "Aj, zakládám na Sionu kámen, kámen vyzkoušený, úhelný, drahý, základ pevný." Kdo mu důvěřuje, nebude zklamán a nebude musit utíkat ve strachu před zhroutením. K tomu pak dodává apoštol Petr: "Stavitelům, kteří kamenem tím pohrdli, stal se kamenem úrazu."

Celá bible svědčí o tom, že tímto základem je Kristus, a my věříme, že jest jím Ježíš Nazaretský. Avšak kdo počítá opravdo-

vě s Kristem? Kdo staví ho jako základnu a předpoklad svého počínání? Theologie se přičinila, aby jasné a nesmlouvavé požadavky Ježíšovy byly obestřeny mlhou církevních nauk, a křesťanské církve často vydávaly svědectví o své nekřesťanskosti. Možno se divit, že Kristus Ježíš zůstává ve své pravé podobě nepoznán? Jen jedinci jsou to a malé skupiny, kdo jej objevují, a jen jedinci jsou to, kdo na něm staví. Avšak ať kdykoli kterýkoli člověk vzal Krista doopravdy, ten vždy nalezl v něm oporu, sílu a moudré vedení.

Lidé užívají sil, ale síly nemají. Proto ji hledí nahradit násilím. Je to především mravní síla, která člověku chybí. Mravní sílu však mu nedá vzdělanost, ani technická vyspělost. Mravní síla vyvěrá jediné ze základů ducha. Nemá-li tohoto základu a nehledá-li jej, popírá-li jej dokonce a vysmívá-li se tomu, co k duchovním základům náleží, pak nelze očekávat, že to, co člověk podniká a tvoří, povede k dobru.

Dospěli jsme dnes k bodu, kde soupeřící mocnosti narazily na sebe a vidí svou záchranu jen ve zničení odpůrce. Svět se podobá přetopenému kotli, jenž hrozí každým okamžikem vybuchnout. Po lidsku hleděno,

nevidíme východiska. Dívám se však očima prozářeným vírou. Věřím, že Bůh dovede použít i katastrofy k velké tvůrčí přeměně. Věřím, že právě zhroucením lidských sil se uvolňují síly jiné, vyšší, které se stanou hybnou energií nové společnosti, jež vznikne na rozvalinách společnosti staré.

Mnozí lidé ve všech národech, před železnými oponami i za nimi, cítí již vanutí ducha Božího a stávají se jeho nástroji. Poznávají, že jen na základě bezhraničné soudržnosti možno vybudovat svět opravdu lepší. Ne násilím, ne nátlakem, ale ve svobodě a v dobré vůli.

Nepotrvá dlouho a národové se znovu převědí o slabosti a zbabělosti těch, kdo se jim vnutili za vůdce a násilím se udržovali při moci. Pravý vůdce se nevnučuje. Pravý vůdce je proto vůdcem, že se sám dává vésti něčím, co je vyšší a mocnější nežli on. A to je Boží myšlenka. Čím ušlechtilější je vůdčí idea, tím větší síla v ní spočívá. Formy mizí, ale ideje zůstávají a nalézají nové zprostředkovatele a prostředky.

Nejvyšší hybnou skutečností je Kristus. Ten "kámen vyzkušný, úhelný, drahý, základ pevný." Kdo jemu důvěřuje, nebude zklamán. Dne 30. ledna uplynulo jedenáct let od tragického skonu velkého vůdce indického národa Mahatmy Gandhiho. Stal se mu vůdcem ne proto, že užil násilí, nýbrž tím, že se násilí zřekl. Stal se mu vůdcem proto, že on, sám nekřesťan, přijal Ježíšovy ideje za vůdčí ideje vlastní. Albert Schweitzer, lékař divochů v africkém pralesi, jenž 14. ledna dovršil 84 let službou bližním vyplněného života, stal se nejvýznamnějším mluvčím lidskosti v dnešním světě ne pro svůj umělecký a vědecký věhlas, nýbrž proto, že se dal vést pokorným Ježíšem. Tak všichni, jejichž srdce jsou zapalována láskou, soucitem a pravdivostí, jsou vedeni duchem Kristovým. Ten jediný vítězí nad duchem zloby, ctižádosti, lži a násilí.

"Zakládám na Sionu kámen, kámen vyzkušný, úhelný, drahý, základ pevný." Kdožby padl na kámen ten, rozrazí se, a na koho padne, toho rozdrtí." Slovo Boží platí. Dějiny lidstva jsou jediným svědectvím o tom, že neostojí nic, co není postaveno na Božím základu. Také z naší civilizace a kultury oostojí jen to, co vyvělo z Božích pohnutek a

odpovídalo Božím plánům. Mnohé již se zhroutilo a zaniklo v otřesech naší doby, a jistě ještě mnohá pyšná stavba se zřítí. Běda těm, kdo se uchýlil pod její střechu!

Avšak křivdili bychom světu, kdybychom prohlásili, že není ničeho, co by obstálo. Na přelomu mezi starověkem a středověkem se zhroutily mocné říše a kultury, avšak v téže době v ústraní vznikla nová kultura, podníčená křesťanstvím, a říši Kristově byly dány základy. A opět na přelomu mezi středověkem a novověkem vypadla žezla z rukou panovníků duchovních a světských, neboť jejich poslání se přežilo a ideje, v jejichž jménu panovali, se zvrhly. Avšak v témže čase již nové ideje reformace a humanismu pracovaly na svém uplatnění.

Z velkých myšlenek obrodných zůstala dnes již jen slova. Duch Boží si hledá nového projevení. Nestačí mu litera, která umrtvuje. Jen duch obživuje.

O tohoto ducha jde. Bude to opět duch lidské vynalézavosti, titanismu, jenž se tak dravým způsobem uplatňuje v politice, hospodářství i ve vědě? Anebo duch Ježíšovy tichosti, jenž v hluboké pokoře vede k prahům, za nimiž se ukrývají velká tajemství světa duchovního? Lidé se dali unést pýchou nad vlastním důmyslem a zdá se jim, že není tajemství, kterého by se časem nedovedli zmocnit. Jsou opojeni technickými zázraky, které dokázali zdánlivě bez Boha. Jejich pozornost je odváděna záměrem na dobytí vesmíru, zatím co jejich vlastní vesmír, jejich niterný život je zanedbáván. A přece právě ten je základem veškerého života mravního, sociálního, národního a mezinárodního.

Na předělu novověku a věku nastávajícího stojí opět Kristus, tichý, ale pevně držící žezlo v pravici. Směr, kterým ukazuje, je opačný tomu, kterým se lidstvo dosud žene. Ne k věcem vzdáleným, ale nejbližším; ne od sebe, ale do sebe ukazuje člověku, aby v sobě počal objevovat skryté síly, síly větší, než tají hmota. Nový svět se počne otvírat užaslým zrakům člověka nastávajícího věku; svět, kterému byl tak blízko a o kterém přec neměl tušení! Do nedávna nevěděl člověk o vlnách, které ho obklopovaly, až je zachytil v přijímačích a televizorech. Podobně nemá ještě zdání o vlnách, které působí na jeho mysl a srdce. Žije v tajuplné oblasti du-

chovní, ale nemá ponětí o její existenci, ano ji i popírá. A přece ta oblast tu je, síly dobra a krásy, celý arsenál velikých myšlenek a podnětů stojí tu připraven a čeká, až člověk zatouží po jeho bohatství. Pak nebude člověku zatěžko řešit své pozemské problémy, neboť moudrost nebeská ukazovat mu bude čestu. Poznává, jak byl pošetilý a maličký, když se domníval, že neexistuje nic vyššího než člověk a že není jiné podstaty nežli hmota. Člověk naší a nastávající doby, kterému se zhroutilo všecko, co zbudoval a čeho dosáhl bez Boha, hledat bude *trvalý* základ pro své budoucí dílo. I rozpomeně se

na dávná zaslíbení a proroctví Písem svatých i na svědectví všech duchů opravdu velikých. A to bude počátek doby skutečně nové, kterou věky připravovaly a na kterou čeká ubohé, trpící lidstvo. Kámen, kterým stavitelé pohrdli, ten učiněn je v hlavu úhlovou. Každý, kdo padl na ten kámen, rozrazil se, a na koho padl, toho rozdrtil. To jsou v zkratce dějiny lidstva. Máme-li tvořit dějiny nové, opravdu nové, pak musíme začít každý sám u sebe a společně jeden s druhým: stavět život na onom kameni vyzkušném, úhelném, drahém, základě pevném, jímž jest Kristus. (Vysíláno do vlasti.)

Jaroslav Šimsa:

T. G. MASARYK

(K 7. březnu)

„ . . . jest jediné možné ctění hrdin: být hrdinou sám. Život je boj a bude bojem i pro vás: pravda, mravnost, svoboda, rovnost mezi lidmi, čisté lidství bude potřebovat statečných rytířů, a bude pořád množství těch, kteří budou radit k útěku. Ale věřte v pravdu až do konce, nikdy se nevzdávající, podle slov našeho rytířského krále: „Toho boháče nebude, aby český člověk z boje utíkal.“

Těmito slovy končil Emanuel Rádl svou slavnou řeč o Masarykově ideálu moderního hrdiny před 7. březnem 1920.

Tehdy byla doba velkého nadšení; mnozí mysleli, že hlavní věc na oslavování Masaryka jsou prapory, řečnění, hudba, oslavné články. A teď přišel k mládeži, přicházející na universitu, muž, který byl jediným filosofickým žákem Masarykovým, a řekl, že na-prosto nestačí vyvěšování praporů a vyhrávání hudby a psaní článků. Lépe, že učení ten, kdo se zamyslí nad Masarykovým pojmáním života a nad tím, čím on se dal vést ve svém životě. Nelze prý přejít to, že Masaryk byl málo nadšen starým požadavkem, abychom byli hrdinovi slepě oddáni a abychom ho na slovo poslouchali. Vždyť i hrdina jest jen člověk: a tedy musíme zůstat při každém nadšení i kritičtí. A my sami, než se zavážeme nějakými společnými ideály, musíme si udělat jasno, koho budeme považovat za hrdinu skutečného, pravého, opravdového.

A právě Masaryk, posmívající se vždy romantické rekopoctě a doporučující místo ctění hrdin jejich kritiku, je Rádlovi vzorem hrdiny opravdu moderního. Nebojácný, čestný, ukázněný, rytířský, volá tento Rádlův Masaryk do boje proti lhářům, tyranům, násilníkům: a svůj boj vede mužně, odkrytě, čestně. Výzva Masarykova dostává zde hlubší, hluboký tón: „Otázka jest, bud' věrné a hluboké přesvědčení o životních úkolech člověka nebo ne — všechny jiné otázky jsou podřízené. Bud' chceme a budeme žít a umírat podle těch Husů, Chelčických, Komenských, anebo ne, bud' chceme být opravdovými nebo tertium non datur.“ Tito velcí Češi a s nimi Žižka a Blahoslav a Dobrovský, Kollár, Palácký, Havlíček, Neruda — to byli Masarykovi praví muži, praví hrdinové, ze kterých si my všichni máme brát příklad.

Od těch dob uplynulo mnoho vod Prahou. Ale já dodnes myslím, že měl tehdy profesor Rádl hlubokou pravdu, v této své upřímné a strhující výzvě k následování T. G. Masaryka. A nenašel bych asi lepší závěr k zakočení své malé knížečky, než připomněli jsem hlas tohoto svého milého učitele. Kdykoliv přemýšlím, kterého Čecha bych uvedl, když mně Norové a Skandinavci jmenují Nansena jako svého hrdinu, alsští Němci Schweitzera, Američané Addamsovou, Poláci a Francouzi paní Curieovou, Švýcaři

Ragaze a Japonci Kagawu, žádné jiné jméno mně nepřipadá rovnocenné těmto jménům. Masaryk znal tyto muže a ženy, a byli i jemu hrdiny podle jeho srdce. A tito mužové a ženy věděli, co světu znamená "náš" Masaryk. Masaryk měl s nimi také mnoho společného: byl průkopníkem a apoštolem humanity jako Nansen; pohnul náboženskou lhostejností našich vzdělanců jako pohnul Schweitzer srdci přemnoha lidí — oba seděli jako učedníci u nohou Ježíšových; měl zájem o rodinný život a ochranu dětství jako Jane Addamsová; byl reformátorem jako Kagawa a náboženským socialistou jako Ragaz. A proto smím těchto svých sedm hrdi-

nů a hrdinek jmenovat jedním dechem. A jsem také přesvědčen, že jejich památka přetrvá věky a že o všech platí, co o Masarykovi napsal náš filosof:

"... Spojil velkou nauku a velký život. Po tisíci letech ještě budou na něho vzpomínati a budou nám závidět, že my měli příležitost prožít jako lidskou zkušenost, o čem oni budou slyšet jen ve zpěvech a v historii. Necht' mají vždycky tak rádi Boha. mravnost, pravdu, svobodu a bratrství jako Masaryk a jeho velká doba naše."

Z knížky, "V duchu T. G. M.",
Vydal Jan Laichter v r. 1946.

Jan Karafiát:

Až mne Bůh obrátí

13 —

*Prvou když uhlédám
růžičku na keři,
jakou já radost mám,
kdože mi uvěří?*

*A když jsou růžičkou
šipkové poseť,
jaká mi přání jdou,
máš-li kdo poněti?*

*Aj, léto po letu
šípek jsem v ouvratí.
Kdyže já pokvetu?
"Až iě Bůh obrátí".*

(Jan Karafiát zemřel 31. ledna 1929)

A byla zima . . .

Po třicáté se letos vrací mrazivý lednový den, v němž v pozemské zahrádce vysoko zaváté sněhem poslušně skonala neúnavný horlitéi pro krásnou církev Pána Ježíše, reformovaný bohoslovec, vroucí zpěvák Páně, svérázný myslitel v podivinském rouše, spisovatel naší první knížky, kterou jsme zprvu slyšeli z úst matčiných a potom pracně slabikovali, autor Broučků — Jan Karafiát. Ještě jsou živí—ale už nečetní—posluchači jeho pobožností ve vinohradském bytě. Ještě jsou mezi námi dvojice, jejichž cesty Karafiát spojil v jednu jedinou, ještě vane v našich knihovnách vůně karafiátovského písmáctví,

ale už je mnoho odváteho, zaschlého, vyprchalého z kořenné vůně Karafiátovy osobnosti. Čas i odstup musí mnohé zkorigovat. Leccaký citový akcent se ztiší, leccos otevřeněji a odvážněji odmítneme z životního obrazu tohoto muže, který glosoval náš život církevní, bohoslovecký, národní, myšlenkový i společenský ze své ovenecké poustky. Ale ani čas, ani odstup, ani nejkritičtější korektury nic neodějmou ze zvláštní svěží vroucnosti jeho písní života, písní hor a strání. Stejně mlčky budeme stát před žel neuskutečněným životním dílem bohoslovcovým, před jeho kritickými překladovými poznámkami ke Kralickému překladu Písma. Vždyť s jeho jménem spjaté jubilejní vydání bible je nepatrné torzo onoho úsilí, pokud se s ním smířili vydavatelé z Britské a zahraniční společnosti. A stejně budeme strhováni jeho pláčem nad sebou, upřímností jeho pokání a modlitebního zápasu o milost. Tento karafiátovský boj o milost nezasypou žádné sněhové spousty ani hustší a hustší přesypy prachu dějin.

F. M. Dobiáš

Bůh pak pokoje, kterýž toho velikého pro krev smlouvy věčné pastýře ovcí vzkřísil z mrtvých, Pána našeho Ježíše, učiníž vás způsobné ve všelikém skutku dobrém, k činění vůle své, působě ve vás, co jest libé před obličejem jeho, skrze Jezukrista, jemuž sláva na věky věků.

—Židům 13, 20-21.

S námi na cestě

Je to příběh o velikém, snad největším pokušení věrného křesťana.

Ti dva šli do Emauz hnáni bolestí. Nezradili, ale pokládali se za zrazené. Tomu třetímu, který se k nim přidal, bez rozpaků přiznali: "Nadáli jsme se, že by on měl vykoupiti Izraele." Ale ta naděje už minula. Ježíš, jehož ještě byla plna jejich mysl, muž prorok, mocný v slovu i skutku před Bohem: i přede vším lidem, odešel. Není ho. S ním odešla i jejich naděje. Přední kněží a knižata vydali jej na odsouzení k smrti a ukřižovali ho. Ještě v nich všecko krvácí, všecko hoří, přijde-li řeč na svědectví proroků o vysvoboditeli. Je to však ničivý žár pochybnosti: Splnil Ježíš své slovo? Nezmařil celé dílo tím, že podlehl? Nepatří prostě minulosti? Ano, jdou, ale on už nejde s nimi. Osaměli. Jen o vzpomínku aspoň se podělili s náhodným chodcem! Že by teď, kdy bylo po všem, s nimi šel Ježíš živý? Holý nesmysl. Ani je to nenapadlo. Tím méně pak viděli. Evangelista stručně vystihuje jejich omezené možnosti: Oči jejich držány byly, aby ho nepoznali.

Setkat se v životě s Ježíšem, zamilovat si ho, projít s ním krajinami a městy a potom všecko to zahrnout do vzpomínek na něco, co minulo, co dávno už není pravdou, co nás vlastně zradilo a zenechalo osiřelé a prázdné—to je pokušení křesťana a církve. Kámen hrobový překryl, co bylo.

Pak se stalo, že s ním usedli za stůl. A poznali ho. On sám určil okamžik, v němž ho měli poznat. Šel s nimi už hodnou chvíli. Byl při nich, když se ještě cítili zrazení. Ale teprve teď, kdy vzal chléb, dobrořečil, lámal a jim podával, teprve teď, kdy takto opakoval pohyby a slova tak častého svého stolování s učedníky a také pohyby a slova poslední večeře s nimi, teprve teď ho poznali. Podáním chleba—to směli pojednou pochopit a po důvěrném znamení poznat—spojil jejich Pán, v té chvíli jako vítěz, to, co se stalo před jeho ukřižováním, s tím, co jest nyní a co potrvá až do skonání světa.

Kdo Ježíše jednou poznal, ale myslí si, že ho už nezná, že on, Kristus, se o něho přestal zajímat, kdo si nedovede už všimnout, že Ježíš přece ušel notný kus cesty vedle něho, ať pospíší k jeho stolu. Večeře Páně má zaslíbení, že tu bude Kristus poznáván v lámání chleba jako přítomný.

Emauzský příběh potěšuje. Potěšuje už tím, so se v něm děje dříve, než ti dva vzkříšeného Ježíše poznávají. Zatím co jsou ještě v nejhlubším sevření srdce, Ježíš už dávno jde stejnou cestu po jejich boku. Snad se nám, křesťanům zdá, že nás Ježíš opustil, že zradil naši víru. Že přece jen podlehl. Že zmrtvěla i slova, která nám odkazem zanechal. Je to jenom zdání. Ježíš je už dávno s námi na cestě, třebaš nepoznán.

Marie Molnářová

Józa Novotný:

Proč věřit?

Komunisti nás chtějí přesvědčit, že nevěřit jest cosi velmi pokrokového, kdežto, že víra patří už jenom lidem velmi neuvědomělým. Když však jen velmi letmo pohlédneme na tyto nové misionáře nevěry, musíme doznat, že obě—i jejich poselství i jejich životy—nas velmi málo přesvědčují o tom, že mají pravdu. Všechny jejich vtipy na lidi věřící jsou velmi lehké plevy, které vítr rozmetá bez námahy. Jejich řvoucí ateistická propaganda nás neleká ani dost málo.

A proto obraťme stůl na ně! Řekněme

si znovu, proč věříme. Kde se vzala víra na světě? První verš slavné jedenácté kapitoly k Židům dává skvělou definici: "Véra jest nadějných věcí podstata a důvod neviditelných." Mohli bychom také říci, že jest to volání lidské bytosti po Bohu. Véra jest nejsilnější a naprosto přesvědčující důvod, že člověk jest vyššího původu a že spěje k vysoké budoucnosti. Véra jest zdraví. Nevěta jest choroba. Véra jest úděl normální osoby. Véra nám dá sílu, zdraví, svatost. Véra jest schopnost, kterou Bůh vkládá do každé lid-

ské bytosti. Máš-li vzdělání, avšak nemáš víru, Bůh není s tebou spokojen. Můžeš dokázat mnohé věci, avšak nemáš-li víru, není to dost před Bohem. Mužeš se modlit, číst bibli, chodit do kostela—bez víry to není dost.

Víra jest jediná cesta, jak naléztí Boha. Nemůžeš mítí Boha bez víry. Víra jest spojka mezi Bohem a člověkem. Jen vírou se dostaneš do přítomnosti Boží. Jen vírou se dostaneš do oblasti neviditelného, duchovního světa. Bůh miluje své stvoření a chce, aby-

Israeli jsem nenalezl takové víry." "Vše jest možné věřícímu."

Bez víry nemůžeme skoro učinit kroku. Když ukládám peníze do banky, musím mítí víru v onu banku, když vkládám peníze do obchodu, když se svěřím vlaku, letadlu, lodi.

Arci víra jest často trochu znehodnocena pochybnostmi. "Věřím Pane, pomoz nedověřc mé." Nemáme to rádi, když nás někdo nazve nevěrci. A přec jak často lehkomylně hřešíme, jakoby Boha nebylo. Kdyby-

Fráňa Velkoborský:

PROSBA

*Ponořen v tichu rodných brázd
chodím vás chvíle zářivě
jak zatvrzelý zloděj krást*

*A tam kde vsíříc mi kyne les
božím se v závěj sněhovou
s pohledem vpitým do nebes*

*Ten stromů známý drahý šum
mně vše to navrácí
co dal jsem nocím dal jsem dnům*

*A zač jsem platil radost žal
když zráló mládí, zpozdlé
a čas svou přízi v srdci tkal*

*Bud' vládný Bože k steskům mým
a navrať očím klidný jas
ať všechno dobré znovu zřím*

*tak jako v dobách důvěry
kdy rána znala sliby jen
a naději zas večery.*

chom měli s Ním spojení, Proto Bůh nemiluje nevěru. Víra jest okno duše. Jak velké jest tvé okno duše? Bůh si přeje, aby tvé okno duše bylo co možná největší, abys tak měl dalekou vyhlídku. Tvá víra jest Boží příležitost. Podle poslední knihy bible Kristus stojí u dveří tvého srdce a žádá si vstup. On neužije násilí, aby mohl vstoupit. Víra otvírá dveře. On chce vstoupit, avšak my musíme býti spolupracovníky.

Když Pán uvidí víru, uzná ji. "Zcno, veliká jest víra tva," zvolá Pán. "Ani v

chom skutečně si byli Bohem jistí, že nás slyší, nemohli bychom pronést jedinou lež. Mnozí prohlašují, že věří, avšak jejich víra jest jako zvadlá květina. Jdou i do kostela, avšak bez velikého zájmu. Položí minci do pokladny, avšak oni rozumí věcem mimo oblast víry lépe.

Většina lidí, kteří tvrdí, že mají potíže věřit, nevěří proto, že nemají dost důvodů, nýbrž protože nechtějí věřit. Americký psycholog William James napsal přesvědčující knihu: "Vůle k věření." Ježíš Kristus řekl: "Bu-

de-li kdo chtítí, ten bude moci rozeznati."

Bible jest svatě písmo víry. Kazatel, který sloužil jednomu sboru čtyřicet let, byl posmíván nevěrcem. Kazatel mu případně řekl: "Postavte si dům a zvolte si kteroukoli knihu chcete a kaďte z ní čtyřicet let. Uvidíte, jak dlouho vám posluchači zůstanou."

Atheista ve státu Maine si vystavěl dům ve vesnici, kam se za ním sčchovali jiní atheisté. Za krátkou dobu chtěl dům prodat. Nemohl dostat cenu, kterou žádal. Později neměl nabídku ani na polovičku. Když se ho ptali, proč chce pryč, řekl: "Já sám nevěřím, nechci však bydlet obklopen lidmi, kteří také nevěří." Nikdo nechtěl dům koupit v místě, kde nebyl žádný kostel.

Voltaire řekl, že sám nevěří, že však jest rád, že jeho krejčí věří. Jak jest možno říci že věříme v sluneční paprsek, nikoli však

v slunce?

Víra se musí pěstovat jako pěstujeme květinu. Musíme ji zalévat. Když ji zanedbáme, začne vadnout, až jednoho dne objvíme, že už nejsme křesťané. Snad ještě chodíme občas do kostela, avšak už nejsme občany království Božího. Můžeš žítí v Americe, avšak nejsi občanem. Kdo pohaní vlajku Spojených států, není Američanem. Kdo napadá křesťanství, není křesťanem. "Nevěříte, protože nejste z mého ovčince."

Budete-li hledat místo, budou se vás ptat, jaké máte zkušenosti ve vašem oboru; lékařství, právnictví, obchod. V náboženství jest to totéž. Neptejte se atheistů, chcete-li poučení o náboženství. Proč se nezeptat takového odborníka jakým byl apoštol Pavel? A pak rádi s ním zvoláte: "Vím komu jsem uvěřil."

F. M. Bartoš:

Jak byl objeven Kutnohorský dekret.

Mezi dokumenty z bezmála již 600leté historie staroslavného učení Karlova se málo vyrovná historickým významem slavné listiny, kterou Václav IV. vydal universitě 18. ledna 1409 v Kutné Hoře a pro niž se ustálilo jméno Kutnohorského dekretu. Zvrátil výsady, jakých na universitě požívali do té doby cizinci, zvláště Němci, podle řádů, jež dal ústavu před 60 lety zakladatel a propůjčil práva tříčtvrtinové většiny Čechům. Němci odpověděli na to přísahou, že se raději vystěhují, nebude-li dekret odvolán, a když král nepovolil, provedli své rozhodnutí, opustili Prahu a založili novou universitu v saském Lipsku. Tím se skončilo první, déle než půlstoleté mezinárodní údobí v dějinách Karlovy university. Universita pozbyla ostatně mnoho ze své mezinárodnosti již dříve zakládáním nových universit v Německu i v Polsku po vzoru pražské a jejími silami. Zato se mohla Karlova universita více věnovat národu a jeho potřebám a vstoupiti cele do jeho služeb. Potřeboval toho velmi naléhavě. Vstupovalť právě ze vedení Husova v tragický zápas o vznešené ideály mladé české reformace. Tot' dějinný význam Kutnohorského dekretu.

Jistě proto překvapí, že listinu tak slavnou marně hledáme v bohatém archivu naší university, který jinak uchoval množství universitních listin významu značně menšího. A ještě více snad překvapí skutečnost, že dokument dosahu tak dějinného známe v plnění znění teprve půl druhého století. Právě před tolika lety vešlo toto znění ve známost.

Byl ta sám mistr Jan, kdo, když byl zvolen prvním rektorem podle nových řádů, vytvořených dekretem, dal pořídit knihu pro zápisy o úřadování rektora a do ní v čelo nejspíše sám zapsal památný převrat, způsobený na universitě dekretem z 18. ledna 1409. Sem měli Husovi nástupci podle nových statut zapisovat, co se přihodí za jejich úřadování. Převzácný ten rukopis vzal ze své po Bílé hoře. Osudným se mu stalo právě to, co nám jej činí památkou tak drahocennou a její ztrátu tak těžkou. Byla relikvií příliš posvátnou, aby ušla zkáze v okamžik, kdy se universita dostala do rukou Tovaryšstva Ježíšova.

Byla zničena a také ze staré knihy rektorů, která se na štěstí zachránila, vytrháný listy se zápisy, které do ní učinil M. Jan.

Drahocenná kniha, zničená po Bílé ho-

řc proto, že byla založena Husem, byla z těchto důvodů v době předbělohorské pečlivě uschovávána a přístup k ní nebyl dovolován. Jen tím si vysvětlíme, že historikové doby té, vyšli z Karlovy university, kteří v úředních knihách zjišťovali významná data ze života M. Jana, neznají než vzpomínkou knihu rektorů a knihu děkanů filosofické fakulty, nikoli však knihu Husovu, a že proto nevědí, kdy byl vlastně vydán Kutnohorský dekret. Vědí jen o tom, že byl na universitě vyhlášen 13. října 1409, a netuší, že vznikl již v lednu. Proto také prvé vydání památného privilegia, vzešlé z těchto kruhů, ale až po bělohorské pohromě, nemá závěrečné zmínky o dnu, kdy král listinu podepsal. Původcem tohoto vydání je M. Samuel Martinus z Dražova, jenž je uveřejnil roku 1624 v krátké, ale pěkné historii Karlovy university, prvním to pokuse o tomto předmětu, vyšlém v Lutherově Wittemberce, kde spisovatel došel po vypuzení z vlasti útočiště. Z knížky Martiniovy přetiskl Kutnohorský dekret o půlstoletí později v Praze vlastenecký jesuita Bohuslav Balbín ve svém vynikajícím díle o českých dějinách.

O sto let později, na samém úsvitě našeho obrození (1776), vypsal osvěcený historik M. A. Voigt první období Karlovy university a musil se tu zabývat historií památného výnosu Václava IV. Vyložil ji s mnoha novými podrobnostmi a celkem velmi pěkně, ale v hlavní věci se stal obětí omylu. Má za to, že byl vydán až v září, kdy byl odevzdán universitě, ale hádá, že král již počátkem ledna vydal podobný výnos. Ale v té době pracoval již asi o novém uspořádání universitního archivu učený archivář Tomáš Antonín Putzlacher a jemu se podařilo rozřešiti Voigtovu záhadu nálezem listiny, která aspoň pokud se týče našeho dekretu, vynahradila vědě ztrátu, jakou utrpěla zničením knihy, založené Husem.

Když se M. Jan rozhodl r. 1414 vydat se do Kotsnice, požádal na radu svého advokáta rektorát Karlovy university, aby mu vydal přepis Kutnohorského dekretu. Byl obviňován odpůrci, že vymohl jeho vydání, aby vypudil Němce, a že tím způsobil, jak říkali, zkázu pražské university. Rektor vyhověl Husově žádosti a dal přepis vyhotovit.

A tato listina, chovaná v universitním archivu a odevzdaná tam nejspíše Husovým průvodcem na cestě ke koncilu, jeho věrným žákem M. Petrem Mladoňovicem, když se vrátil do Prahy, přečkala věky a ušla zkázc. Za to děkovala nepochybně tomu, že nevzbudila pozornost ve spoustě tolika pergamenů, které byly převzaty s universitním archivem jesuity; na jejich prohlížení nebylo kdy ani patrně odborníka, jenž by je dovedl přečíst. Po letech vzal jí asi do ruky Balbín, jediný za ta léta, ale ten jí neublížil. A pak zas až po stu letech Putzlacher. Od něho dostal přepis Kutnohorského dekretu osvěcený historik a buditel F. M. Pelcl a otiskl jej 1788 v přílohách velikého svého díla o době Václava IV. Tu konečně vešlo ve známost plné znění slavného dokumentu a poznáno, že byl vydán 18. ledna 1409.

(Knihy a zápasý)

Ježíši Kriste, Synu Boží, vzdal ses radosti, strpěl jsi kříž a hanby ses nezalekl. Stal ses chudým pro nás, pokoušen jsi byl jako my. Vydán do rukou hříšných, okusil jsi hořkost smrti a největší tíhu opuštěnosti Bohem. Naučil ses utrpením poslušnosti a poslušný jsi byl až do smrti, a to smrti kříže. Beránku Boží, nesoucí hřích světa, smiluj se nad námi.

My ubozí hříšníci Tě prosíme, svatý a věrný Ježíši, vysvobod' nás mocí svého utrpení ze všech hříchů: zbav nenávisti a závisti, pýchy a sudičství, sobectví a tvrdosti srdce, lenosti a strachu před křížem. Dej nám moc státi se tvými syny, abychom té následovali jako praví učedníci, v tichosti a pokoře brali na sebe svůj kříž, v opuštěnosti volali k Otci a do jeho rukou poroučeli svého ducha. V boji proti hříchu, v hodině pokušení, v temnotě ohrožení, proti těžkomyslnosti v nouzi poslední: pomoz nám, Pane Ježíši Kriste.

Shromážd' pod svůj kříž děti Boží se světě rozptýlené, přiváděj vzdálené, přivolávej ztracené, přines bloudící, vyjdi vsříc hledající. Pomoz nám k jednotě, abychom se vzájemně milovali a ze srdce si odpouštěli. Ty Pokoji náš, dej nám pokoj svůj.

Edmund Schlink—Nod slovy s kříže.

Literatura

Anglicky čtoucí čtenáře našeho listu chceme upozornit v této postní době na dvě knihy, které stojí za to číst a studovat. První z nich jest od profesora theologie v Heidelbergu, dr. Edmunda Schlinka a nazývá se: "The Victor Speaks". (V překladu Pavla F. Koehneke vyd. nakladatelství Concordia v St. Louis; stran 126; cena \$2.50.)—Druhá kniha, "The Broken Wall" od dr. Marka Bartha, profesora Nového zákona na chicagském theologickém semináři, jest komentář k epištoltě sv. Pavla k efezským. (Vydalo baptistické nakladatelství Judson Press, cena: \$3.50). Schlinková kniha obsahuje kázání na sedm slov Páně s kříže a osm slov vzkříšeného Krista. Každý z těchto dvou oddílů knihy jest ukončen zvláštní modlitbou, která tvoří kapitolu samu o sobě. Evropská vůně knihy, která jest prostá laciných ilustrací, ale za to bohatá hlubokými a relevantními referencemi k textům jistě zaujme vážného čtenáře. Profesor Schlink se pokouší nejen o pohled na kříž a vzkříšeného Krista dávné minulosti, ale staví je do současnosti a činí je relevantními pro nás i naši dobu. Komentář Marka Bartha, syna Karla Bartha, jest jeho první anglická kniha. (Markus Barth vydal před několika lety ve švýcarsku objemnou knihu o křtu svatém). Profesor Barth žije ve Spojených státech již šest neb sedm roků. Nejprve učil na semináři v Dubuqua, Iowa, odkud byl povolán v r. 1957 na seminář do Chicaga. Markus Barth jest theolog par excellence a nad jiné znamenitý novozákonní vykladač. Jeho výklad epištoly k Efezským není psán pro odborníky, ale čtenáře a milovníky Písma dvacátého století. Baptisté si zaslouží našich díků za vydání této knihy.

Evangelický kalendář na rok 1959 (vydal Kalich v Praze) jest jedním z nejlepších ze všech 39; ročníků, které dosud vyšly. Redaktorem kalendáře byl prof. dr. F. M. Dobiáš. Jediná stinná stránka Kalendáře jest ta, která přináší významné dny a výročí v r. 1959. Ze 48 "významných událostí" 28 má přímý vztah ke komunistické revoluci a historii. 7. března jest úplně pomínut a o 28. říjnu jest řečeno; že to jest den znárodnění—den pra-

covního klidu! 9. květen jest označen jako "státní svátek Československé republiky (14. výročí osvobození naší vlasti Sovětskou armádou 1945)." Všechny státní svátky komunistických zemí jsou uvedeny! Čtenář však dobře rozumí, že tato stránka musela být do kalendáře pojata! Cena kalendáře jest 8,-Kčs.

Alfred Tennyson:

PŘED ODPLUTÍM

*Červánky — hvězdy jas,
a jedna volá: "Pojd'!"
Nechť neobklopí vzdechy mořskou hráz,
až vstoupím na svou loď,
však příliv, který tiší mírem svým
šum vln i šlehy pěn,
kdy to, co ušlo hloubkám bezedným,
chce domů jen.*

*Soumrak — zvon večerní,
a tma pak bez hnutí!
Nechť neozve se smutek iončení
v čas odplutí;
neb třebaš nesen proudem bez hranic
až za náš svět a čas,
já doufám spatřit Lodivoda líc,
až člun můj mine hráz.*

Přeložil J. B. Č.

CESTA DO ČESKOSLOVENSKA.

Planujete-li tohoto léta cestu do Československa a potřebujete-li radu a informace vztahující se k cenám a potřebným dokumentům k cestě, obraťte se na redakci našeho listu. Rádi vám v této věci posloužíme. Pište na adresu: Křesťanské Listy a Husův Lid, Box 59, Hillsboro, Wisconsin.

Z našeho Siona a odjinud

Starší první kongregační církve v Hillsboro, Wis., br. Paul Haugh, byl zvolen v listopadu m. r. za nového zemského poslance (Assemblyman) z Vernon County, Br. Haugh náleží k druhé česko-americké generaci. Mluví pěkně česky a v okrese, který nyní zastupuje ve státní sněhovně, jest veřejně činný po mnoho let. Jeho politická práce jest podložena vírou v křesťanské

principy života, který se sám snaží dokazovat nejen slovy, ale i skutky. Br. Haughovi přejem úspěšné dvouletí ve státní sněmovně a hojnost Boží moudrosti v rozhodováních, která bude muset činit při hlasování o nových zákonech státu.

22. února t. r. se dožil sedmdesátky br. Ing. Berty Ženatý z Amityville, N. Y. Br. Ženatý jest dobře znám naší československé veřejnosti v U. S. A. i v ČSR. Před druhou světovou válkou zastával vedoucí místa u Bati a firmy Kohinoor-Waldes. Jeho literární činnost jest též dobře známá. Z mnohých knih, které vydal za první republiky v Československu, nejznámější byla, "Země pruhů a hvězd". V U. S. A. vyšla v r. 1950 jeho autobiografická a humorem silně propletená knížka, "Pro císaře pána a jeho rodinu".

17. ledna t. r. zemřela v Praze několik dní před dosažením 80 let věku, paní Božena Černá, vdova po slavistovi Adolfu Černém, který byl znám pod básnickým jménem Jan Rokyta.

Baptisté v Československu vzpomenu si sto let práce a života v českých zemích na farářské konferenci Jednoty Baptistů, která se konala od 12-16 listopadu v Brně. Z cizích hostů byli přítomni br. Herbert Weist z Berlína a br. Alexander Kircun z Varšavy. Při této příležitosti byla uspořádána výstava znázorňující "Sto let života, svědectví a práce baptistů v naší zemi". Vystaveny byly též dokumenty popisující práci prvních pracovníků v uplynulém století — M. Knapa, J. Novotného a A. Meereisa.

Dr. Miloš Bič, profesor Starého zákona na Komenského fakultě přednášel v zimním semestru na theologické fakultě Martina Luthera v Halle v Německu. Docent dr. J. M. Lochman přednášel jako host na theologické fakultě v Bonnu.

Strasti církevního podnikání v Československu jsou mnohé. Dnes chceme zmínit jen jednu — týkající se oblasti stavebního podnikání. Podle státních zákonů církev má "úplnou" svobodu v šíření evangelia. Pokud jde o chrámy a církevní budovy stát je finančně

pomáhá udržovat a opravovat. Jak však tato pomoc často vypadá nám nejlépe vysvětlí následující příklad:

Sbor v městě X obdržel povolení k přístavbě církevní budovy. Církevní úřady uvolnily určitý peněžní obnos, který však musí být vyčerpán v předepsané době, aby nepropadl. O potřebný stavební materiál je nutno požádat stavební kombinát, který jej na podobné stavby dodává a bez něhož nelze nic podnikat. V našem případě kombinát slíbil dodat materiál na zdivo, ale zamítl žádost o dříví, kterého jest potřebí pro stavbu střechy. A protože dříví v Československu jest též vázané a volně se nedá koupit, situace ve výše uvedeném sboru jest jasná: stavba církevní budovy bude muset být odložena. — Zajímavé a pozornosti zasluhující jest i to, že pily nesmí rozřezat bez zvláštního povolení ani darované dříví.

Karel Barth, Martin Niemöller a J. L. Hromádka, tři "enfants terrible" protestantského theologického světa, jsou opět ve středu bouřlivé kontroverze. Barth pro svůj "Dopis farářů v německé demokratické republice," v němž, podle novinářských zpráv, vyzývá východo-německé protestanty, aby upustili od aktivního odporu vůči komunistické vládě. — Martin Niemöller rozhrňoval západoněmeckou vládu, zvláště pak její vojenské kruhy, pro výrok, který jest mu připisován a v němž "prý" prohlásil, že výcvik západoněmeckých vojáků lze označit za "vyšší školu pro výchovu válečných zločinců." Niemöller však tvrdí, že byl nesprávně citován. Podle jeho prohlášení jeho výrok se vstahoval na výchovu t. zv. "commando troops" během druhé světové války. Podle jednoho redakčního článku v některých kruzích v Německu převládá přesvědčení, že určité vojenské kruhy, s ministrem národní obrany v čele, čekaly na příležitost zaútočit na Niemöllera pro jeho zásadní pacifistické stanovisko. (Minister národní obrany Franz Josef Strauss před časem měl prohlásit, že pacifisté a "consciencious objectors" jsou potenciální váleční zločinci. Pan Strauss popřel tento výrok!) — J. L. Hromádka pak přivodil hněv na svoji hlavu od mnoha svých přátel i nepřátel v zahraničí přijetím Leninovy ceny míru. Někteří z Hromádkových kritiků tvrdí, že jeho děkovný proslov jest příliš ser-

vilní, než aby mohl býti vážně přijímán.— Co dělat s touto trojicí? Jest naděje na jejich zkrocení? Pochybujeme! Jsme však vděční za všechny tři, protože každý z nich, svým vlastním způsobem, nás provokuje k hlubšímu promýšlení základních otázek lidského života a nutí nás k bdělejšímu a ostražitějšímu postoji v otázce mezinárodního soužití.

Masarykova družina československých legionářů v Chicagu jmenovala svým čestným členem při oslavě 28. října m. r. br. far. Josefa Šefla z New Yorku. Odevzdání diplomu čestného členství bylo vykonáno ve Štefánikově dvoraně, kde se tato legionářská družina pravidelně schází. Br. šeflovi blahopřejeme k tomuto uznání.

15. ledna t. r. zemřela v Cedar Rapids, Iowa, dlouholetá odběratelka a čtenářka našeho časopisu s. Františka Třečková. Zesnulá se narodila 13. dubna 1879 v Horních Dubenkách a v r. 1904 se provdala za Josefa Třečka. Do Ameriky přijeli v r. 1911 a usadili se na farmě blíže Blue River, Wisconsin. Tam byli členy methodistického sboru. V r. 1922 br. Třečka přišel při neštěstí o život a zanechal zde vdovu s jedenácti dětmi. Sestra Třečková zůstala na farmě a s pomocí Boží vychovala všechny děti. Po zaopatření všech svých dětí, odstěhovala se do Cedar Rapids, hlavně proto, aby byla blízko kostela, kde se kázalo česky. Navštěvovala pravidelně služby Boží a pilně pracovala v ženském spolku Lydia. Trpěla dlouho a její dcery ji s láskou a věrně opatrovaly. Pohřební obřady byly nejprve konány v Cedar Rapids a druhý den v methodistickém chrámu Páně u Muscody, Wisconsin. Oba obřady vykonal br. dr. M. Filípi za asistence dp. E. K. Scheidera v Cedar Rapids a bohoslovce Graffa v Blue River. Zesnulá zanechává sedm synů a dvě dcery. Dva synové předešli matku. Jeden, Milton, ztratil život jako pilot vojenského letadla nad pacifickým oceánem, kdy se postaral o bezpečnost své posádky, ale sám, jako věrný kapitán, zůstal v létadle a zahynul. Sestra Třečková měla dvacet vnuků a vnuček a ve Waukeza, Wis. zanechává sestru, paní Jos. Strakovou a v Praze bratra. Pán sám necht' potěšuje pozůstalé.

Božena Lojka.

Papež Jan XXIII oznámil, že plánuje svolat nový církevní koncil, který by se zabýval studiem otázky větší jednoty křesťanských církví. Papež prohlásil, že římskokatolické církvi vždy šlo o úplnou jednotu křesťanstva a že všechny církve jsou vítány do této jednoty. Římské církvi především však jde o východní církve. Papež naznačil za jakých podmínek a na jakých základech jednotu křesťanstva by byla uskutečněna. Většina protestantských vůdců však vyjádřila obavy, že papež má na mysli bezpodmínečný návrat "odštěpených" církví do lůna římské církve. Přípravy s koncilem vezmou nejméně dva roky a v té době se dovíme více o tom, co nový papež má na mysli. Jsme si jisti, že všichni protestantští křesťané se ochotně účastní jednání o sjednocení křesťanstva, bude-li jim přiznáno rovné právo diskuse o tomto předmětu.

Dne 12 ledna t. r. odevzdala ve Filadelfii delegace výboru Masarykova ústavu v New Yorku profesoru Otakarovi Odložilíkovi, řádnému profesoru Pennsylvanské university, pamětní listinu k jeho 60tiletým narozeninám.

Ve zlatém rámcí listina vyjadřuje poctu ústavu těmito slovy:

"Profesor doktor Otakar Odložilík svým celoživotním vědeckým dílem zařadil se mezi nejlepší z vykladačů středoevropských dějin. Při jeho šedesátých narozeninách projevíme mu výraz úcty a obdivu jako dnes zatím jedinému žijícímu historikovi, který je tlumočnickem pravdy o minulosti svého národa—jako spisovatel, který i v cizině každou svou prací obohacuje pokladnici českého jazyka—jako vychovatel, který s láskyplnou péčí staral se o mládež světa starého i nového—jako přítel a rádce studentů, který pokračuje v nejkrásnější tradici dvou nesmrtelných učitelů—J. A. Komenského a T. G. Masaryka.

Masarykův Institut v Novém Yorku
12. ledna 1959"

Kolem textu jsou pečeti a znaky: znak Československé Republiky; pečeť Karlovy university v Praze; Jan Amos Comenius; Unitas Fratrum; pečeť University of Pennsylvania; husitský znak; pečeť Columbia University a

znak Spojených Států.

Listinu nakreslil český umělec Mojmír Frinta. Text sestavil český autor Egon Hostovský.

Výroční schůze Jednoty Československých Protestantů, odbočka Toronto se konala v neděli 11. ledna 1959. Schůzi vedl br. Jaromír Petříček. Zahajovací modlitbu proslovil bratr J. Skála. Jednatelskou zprávu podala sestra Anna Marková. Pověděla členům o činnosti naší odbočky a přečetla krásný dopis zasláný paní Drobilkovou-Dvořáčkovou jménem Národní Rady žen ku příležitosti naší výroční schůze. S radostí byl přijat pozdrav paní Olgy M. Revilliodové a vánoční pozdravy sestry a bratra Peřinových. Všechny tyto milé pozornosti nám všem udělaly velikou radost. Zprávu pokladní podal bratr J. Hynek.

Na návrh dosavadního výboru byla členy přijata resoluce, aby výbor pokračoval svoji činností ve stejném složení s výjimkou těchto změn:

- (1) Místa předsedy se ujme br. J. Hynek;
- (2) br. Skála bude pokladníkem;
- (3) do výboru budou přijati br. Lev a bratr Trávníček.

Bratr Petříček poděkoval bratru J. Mráčkovi, který nyní s výboru odchází, za jeho činnost a s vděčností vzpomněl práce bratra J. Slezáka, který je t.č. nemocen. Vysvětlil též, že sestra Peřínková se nemohla na schůzi pro nemoc dostavit.

Výbor Jednoty Československých Protestantů na rok 1959:

Předseda: Br. J. Hynek

Místo-předsedkyně: Sestra Ruth Petříčková

Jednatelka: Sestra Anna Marková

Pokladník: Br. J. Skála

Členové Výboru: Bratři: Lev, Novák, Petříček, Trávníček.

Schůze byla ukončena písní: "Jézu, jako pastýř vod' nás" a modlitbou br. Petříčka.

R. Petříčková

Champion of Liberty

The U. S. Postoffice issues two stamps a year in the series honoring a "Champion of Liberty". It has already been decided that the next stamp is to be in honor of the South American hero San Martin.

Americans of Czechoslovak descent are asking that Thomas Garrigue Masaryk, President-Liberator of Czechoslovakia, be given this great honor on the anniversary of his

110th birthday, March 7, 1960. Many Americans and various organizations have joined us in our plea. Please write to:

Mr. Rohe Walter

Special Assistant to the Postmaster

Office of the Postmaster General

Washington, D. C.

It was Bernard Shaw who said: "There is one man of stature fit to be president of a United Europe: Thomas Masaryk of Czechoslovakia." Am. Bulletin.

Dopisy

(Los Angeles, Cal.) "Předem přijmete srdečný pozdrav a mnoho díky za Husův Lid. . . . Přikládám malý příspěvek na práci, kterou konáte pro dobro celku. Bůh vám žehnej.

Váš, V. V."

(Chicago, Illinois) "Odebíráme naše Křesťanské Listy od toho času, co jsme v Americe. A před tím, když jsme bydleli ve Vídni, jsme odebírali Křesťanského Posla. Tyto evangelické časopisy jsem měla vždycky ráda. Doufám, že Křesťanské Listy a Husův Lid nám budou ještě dlouho zachovány. . . . Posílám malý příspěvek na vaši práci. Vaše, T. C."

(Omaha, Nebr.) Byl jsem pověřen naším staršovstvem, abych Vás upozornil, že náš sbor je stále samostatný a nikoliv, jak jste mylně oznámili v jednom z posledních čísel, spojený se sborem Bethlehem Presbyterian Church. Já sloužím v našem sboru, každou neděli máme dvoje bohoslužby, jedny anglické, druhé české.

Zároveň přikládám šek na \$2 jako předplatné Křesťanských listů a Husova lidu na rok 1959. S mnoha bratrskými pozdravy

Váš,

Milouš Řepka

(Německo)

"Sdílím zcela redaktorovu výzvu v úvodu lednového čísla, že se musíme učit trpělivosti a bratrské snášenlivosti i pokud se týče jazykové stránky našeho listu. To však neznamená, že máme snášet jazykové kazy, které snižují slovesnou úroveň tohoto našeho reprezentativního časopisu. Jako se snažíme zbavit

svou mateřštinu germanismů, musíme se snažit oprostit ji amerikanismů. Nebudeme tedy prohlašovat ani germanismy, ani amerikanismy za "jediný jazykově srozumitelný prostředek." Při vši trpělivosti a bratrské snášenlivosti snažme se svůj časopis udržovat nejen na duchovní výši, ale i na dobré jazykové úrovni, přes obtíže, o nichž se redaktor zmiňuje. Neškodilo by pisatelům článků, kdyby znovu nahlédli do pravidel správné češtiny a "okartáčovali svou češtinu," abych užil jednoho skutečně přílehavého anglikanismu.

Velice lituji, že exilová hašteřivost vnikla i do sloupců našeho listu. Mám na mysli prohlášení Dra Vlacha, které už do omrzení čteme ve všemožných exilových časopisech. Po právu mohl by nyní druhý Vlach žádat o uveřejnění stejně obšírného ohrazení, aby mohl vyvrátit tvrzení svého jmenovce. Učinili bychom z našeho listu hádavý plátek, jakých máme dosti. Na to je drahocenného místa škoda. Mluvím jistě za naši čtenářskou obec, vznáším-li na redaktora prosbu, aby dovedl zamítat příspěvky, které nesouvisí s náboženským posláním, jež je dáno jménem Husovým.

Přemysl Pitter."

(Polsko) "Již dlouho plánuji Vám psát, ale dochází k tomu až dnes. Dostáváme Křest'anské Listy a Husův Lid pravidelně a každé číslo jest nám velmi drahé. Každé číslo je čteno v několika rodinách. Jsme snad nejstarší českou generací v emigraci, která ještě zachovává mateřskou řeč. Naši předkové se přistěhovali do Německa v r. 1741 a později se naše území dostalo pod Polsko. Žijeme již 218 roků mimo vlast. Bylo nás zde hodně, ale po ukončení druhé světové války v r. 1945 se mnoho našich lidí vrátilo do ČSR a zbytek jest ještě zde. Naši předkové prošli rozmanitými zkušenostmi. Domov opustili protože se nechtěli stát římskými katolíky a jejich potomci i po 218 letech zůstávají věrni svým otcům. Bude-li vás zajímat naše historie tak Vám o tom napíší více. Znovu mnoho díky za Husův Lid. S bratrským pozdravem, Váš v Pánu, V. Tomeš."

(Quebec City, Canada) "I understand that your paper circulates among some of our immigrants in and around Quebec City. In view of that fact, I have been asked to write you to solicit two favors that could be beneficial to your paper and to our organization.

1. Could you send your newspapers free of charge for a few months to "Le Club International de Quebec", c/o Y. W. C. A., 127 Ann St., Quebec City;

2. Would you please publish the attached notice:

"Le Club International de Quebec" is meeting at the Y. W. C. A. every Tuesday evening at 7:30. The aims of this club are to afford the opportunity to the newcomers to meet their friends, new and old. Besides a meeting place, this club will arrange a variety of activities susceptible to interest those who care to join. As no immediate funds are available hence the reason for soliciting your generosity so that your compatriots may read items and news of interest from your country and Canada."

Simon Parent, Colonel
President

Mrs. L. D. Savard
Secretary

UPOZORNĚNÍ ČTENÁŘŮM

Br. administrátor V. P. Stupka, který jest stále ještě v nemocničním lůžku, nás požádal, o následující oznámení našim předplatitelům: Protože nyní užíváme jiný způsob zápisu na předplatné pro Křest'anské Listy a Husův Lid, žádáme všechny předplatitele, avšak zvláště ty, kteří obnovili předplatné, aby nevěnovali žádnou pozornost datu na jejich adrese naznačujícímu měsíc, kdy jejich předplatné vypršelo. Naše vánoční a velikonoční výzva k čtenářům o podporu našeho časopisu obvykle obsahuje i připomínku k zaplacení předplatného.

Doufáme, že toto vysvětlení upokojí ty z čtenářů, kteří měli obavy, že vedení Jednoty nevěnuje pozornost jejich žádostem o vysvětlení proč datum předplatného nebylo změněno na jejich adrese.

Předplatné a milodary na časopis a dary Jednotě

od Jan. 5. 1959 do Feb. 18, 1959

Mrs. A. Makovsky	\$10.00
Agnes Motýčka	2.00

Vladimir Vrba	10.00		
Mrs. John Strakas	2.00		
Frank Pecena	2.00		
Mrs. Paul R. Pavlinek	10.00		
Jos. A. Simon	2.00		
Frank Dvorak	12.00		
Rev. Ladislav Huba	7.50		
Rev. Charles Joseph Koukol	4.00		
Mary L. Hegar	2.00		
Rev. and Mrs. Josef A. Barton	10.00		
Julius Heger	25.00		
Pavel Sedivy	2.00		
Hus Presbyterian Church	66.00		
New York (Rev. J. F. Sefl)			
Richard F. Lockwood	50.00		
John Harvanka	3.00		
Dr. Erazim V. Kohak	2.00		
Caroline Zimmerman	5.00		
Mrs. Rudolph Pavlish	5.00		
Maria Lunga	2.00		
Mrs. B. J. Donat	5.00		
Mrs. J. A. Calek	2.00		
Frances Vejl	20.00		
Rev. Jos. Miksovsky	5.00		
Mrs. Mary Barton	3.00		
Josef Matejka	2.00		
Josef Suttner	5.00		
Fred Petrosky	2.00		
Emilie Svoboda	12.00		
Jos. Vavra	2.00		
Paul Haugh	10.00		
Christian Sisters of Temple, Czech			
Moravian B. Church	25.00		
Daniel J. Marek	2.00		
Mrs. George Cheripka	10.00		
Paul Bock	2.00		
Frank Surovik (Nelsonville			
Christian Sisters)	5.00		
Paul O. Zitta	4.00		
Fred Opocensky	2.00		
F. S. Meisel	2.00		
John Dlouhy	10.00		
Anna Sachl	2.00		
Rev. A. J. Moncol	2.00		
Mrs. E. Andraso	2.00		
J. Reznicek	2.00		
Bozena Sochor	5.00		
Anna Anton Vacek	5.00		
Adolf Lesovsky	5.00		
George Varga	3.00		
Karel Sury	2.00		
Frank Janousek	5.00		
Dr. E. C. S. Molnar	10.00		
Mrs. Frances Bourns	2.00		
Frances Bednar	3.00		
Edward Ozvat	4.00		
John V. Skokan	8.00		
Rev. B. A. Rundus	2.00		
Joseph Hozak	5.00		
Kvetuse Hronova	12.00		
J. Muncinsky	3.00		
Andrew Potocnak	8.00		
John Mizik	2.00		
Mrs. S. G. Greene	10.00		
Ed. Jonas	2.00		
Emil H. Jerabek	2.00		
John Zeleznik	2.00		
Jos. Ouretsky	15.00		
Mrs. Anna Barton	4.00		
Křesťanské Listy	295.59		
Rev. Milous Repka	2.00		
C. M. Kubes	5.00		
Mrs. A. Yukl	2.00		
Mrs. A. Yukl	22.00		
Mrs. J. Romáirek	2.00		
Vaclav Melsa	1.00		
John Petrucha	10.00		
Josepha Ziegler	5.00		
John Sochor	5.00		
J. Hynek	2.00		
M. Hozak	20.00		
Mrs. Arthur Lostok			
(Nelsonville Christian Sisters)	5.00		
George Fabok	2.00		
Burton Ruebe	5.00		
Alma Prucha	10.00		
J. Elias	5.00		
A. Flender	3.00		
J. Prochazka	2.00		
Louis Hendrich	2.10		
Alois Pelecky	10.00		
Stephen Kovac	10.00		
B. Svehla	2.00		
John Hanzer	4.50		
B. J. Jelinek	20.00		
Jos. Sutera	5.00		
Marie Pokorny	2.00		

S díky přijala a o další pomoc prosí,
Národní Jendota, 5700 W. Eastwood,
Chicago 30, Illinois.